

כבר בערב ראש-השנה

לחסידות נהיה מקושרים

– ממהרים – להחליט

אשר "י"ד החסידים

תהיה על העליונה"

שהיד המבצעת ועושה

ומונפת בעידוד היא

תהיה בעליונה – ולא

השכל הקר והציני

י"ד החסידים על העליונה

ולהרגיש ולהיווכח בהתגשמות הדברים אשר "י"ד החסידים תהיה על העליונה".

אלא שלפעמים מרוב שהמציאות הזו מובנת מאליה עבורנו בגלל שכל-כך פשוט לנו וכאילו אי-אפשר בלי עשרות ומאות הספרים "מתורת" הממלאים את הארון בלי התקנות והמבצעים הקדושים בלי הברכות שהושפעו בלי קץ וגבול לכל אחד ואחת מחמת שיגרת האור הגדול – הבוקע גם את זמן ההעלם הנוכחי – איננו מקדישים זמן למחשבה והתבוננות "שמה יקדמנו".

במקום לאחוז בהנהגה של "חטוף ואכול חטוף ושתי" מתנהגים כאילו כל הזמן שבעולם לרשותנו ורק כשגובר הצמא ומעיק מאוד – פוערים פינו לכמה טיפות של 'גילויים' ו"שלוש עלי נפשי" עד הצמא הבא.

במילים פשוטות: הזכות הגדולה שזכינו מטילה עלינו גם חובה ואחריות שבה "כל הקודם זוכה". מי שמתמסר יותר לקיום ההוראות לביצוע השליחות ובפרט לשליחות שהזמן גרמא – הוא זה שזוכה להימנות על "הצאן המקושרות" כפירוש רש"י: "ומנחם חברו . . . אותן המתקשרות יחד למהר". אלו הם הזריזים המקדימים וממהרים לקיים כל הגה היוצא מפי קודשו המאמינים בהחלט בכל דבר מדבריו ואצים-רצים ליישמו.

בניגוד ל"עטופים ללבן" – "לשון איחור . . . מתעטפות בעורן וצמרן" בבחינת "צדיק אין פעלך" [=צדיק בפרווה] – שמסתגר בעצמו ולא מכריז ומפרסם!

לכן כבר בערב ראש-השנה לחסידות נהיה מקושרים – ממהרים – להחליט אשר "י"ד החסידים תהיה על העליונה" שהיד המבצעת ועושה ומונפת בעידוד היא תהיה בעליונה – ולא השכל הקר והציני. כי רק כשאוחזים ב"דרכי החסידות" המלאים אור וחום ותמימות נכתבים ונחתמים גם ל"לימוד החסידות".
גוט יום טוב!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

אחת הדמויות מ"ימי הבראשית" של "דור השביעי" הוא החסיד הנודע ר' יוחנן גורדון ע"ה שהיה הגבאי בבית-הכנסת ובית-המדרש ליובאוויטש שבליובאוויטש – 770. את גבאותו נהג ביד רמה וללא משוא-פנים ולא חת להעניק 'חלק' למי שהיה ראוי לכך אפילו בפני הרבי. הוא זכה גם לקירובים מיוחדים מכ"ק אדמו"ר (מהור"צ) נ"ע ומכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א והדברים ידועים.

ויהי היום באחת הפעמים שהמתינו לרדת כ"ק אדמו"ר מה"מ לתפילת שחרית 'תפס' אחד מזקני החסידים את עמוד התפילה. אותו חסיד היה 'צירי' בפני-עצמו בעל מעלות רבות אך פיקחות יתירה לא נמנתה ביניהן... מחוגי השעון הצביעו כמעט על השעה עשר ואותו חסיד מקיים בעצמו את הפסוק "ואני אתנהלה לאיטי" כשבמתניות מופלגה עסוק עדיין בעטיפת הטלית והנחת התפילין.

ר' יוחנן גורדון לא היה יכול לסבול תופעה שכזו משום שהיה מקפיד ביותר לבל יעכבו את הרבי ולו לשנייה אחת אלא יתחילו את התפילה מיד כשהרבי מגיע למקומו. כשהוא ראה כיצד הלה 'נסחב' לא התאפק וירה לעברו: "הוא בכלל לא מעלה על דעתו שמה יקדמנו אחר"...

בימים אלה אנו חוגגים את יום שמחת ליבנו י"ד כסלו יום החתונה של כ"ק אדמו"ר מה"מ אשר התבטא על תוכנו ומהותו של היום: "היום שקישר אותי עמכם".

אילו פינו מלא שירה כים אין אנו יכולים לבטא את האושר העצום הגלום במילים פשוטות אלה. זה היום שבאו בזכותו כל אוצרות-השפע של "דור השביעי" שבעטיו זכינו להנהגה של קירוב ואהבה אין-קץ וברכות מאלפות מנפש ועד בשר.

אם נתייחס ליום-טוב החסידי הנוסף הבא עלינו לטובה יכולים אף לומר ש"זה היום שקישר אותנו עם י"ט כסלו". שכן רק בזכות י"ד כסלו יכולים אנו לחוש שמחה אמיתית ושמחה של גאולה בראש-השנה לחסידות; רק בזכות היום הזה באפשרותנו לינוק מהמעין המפכה בין דפי ספר התניא; בזכות יום זה נודענו עד כמה יקרה ההליכה באורחותיו של בעל הגאולה; בזכות היום הזה זכינו לטעום